

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

EXERCITIA || SPIRITVALIA || IGNATII DE || Loyola.||

Ignacio <de Loyola>

Mogvntiae, 1600

VD16 I 56

Regulæ ad motus animæ discernendos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45165

montem. (Et videntibus illis eleuatus est, & nubes suscepit eum ab oculis eorum.)

Tertiò : Iisdem in cœlum susipientibus dictum est per duos illos viros in vestibus albis assistentes, Quos angelos fuisse credimus: (Viri Galilæi, quid statis aspicientes in cœlum? Hic IESVS, qui assumptus est à vobis in cœlum, sic veniet, quem admodum vidistis eum euntem in cœlum.)

*REGVLAE ALIQVOT,
ad motus animæ, quos diuersi excitant
spiritus, discernendos; ut boni solum
admittantur, & pellantur
mali.*

DVERTENDVM est: quod potissimum conueniunt exercitiis primæ hebdomadæ.

Prima

Prima regula est: Quod illis, qui facile peccant lethaliter, & peccatum peccato addunt, fere solet inimicus noster illecebras carnis, & sensuum delectationes obiicere, ut eos teneat peccatis plenos, ac semper cumulum adaugeat. Spiritus vero bonus, è contrario, conscientiam illorum pungit assidue, & per syndecis rationisque officium à peccando deterret.

Secunda: Quod aliis hominibus, qui se à vitiis, & peccatis purgandos curant sollicitè, & in obsequij divini studio magis ac magis in dies promouent, immittit spiritus malignus molestias, scrupulos, tristitias, rationes falsas, & alias id genus perturbationes, quibus profectum illum impediat. Spiritui autem bono, ex opposito proprium, consuetumq; est, recte agentibus, animum ac vires addere, consolari, deuotionis lachry-

mas

mas ciere, illustrare mentem, & tranquillitatem dare, sublatis obstaculis omnibus, vt expeditius, alacriusque per opera bona semper ultra tendant.

Tertia: Quod spiritualis proprie consolatio, tunc esse noscitur, quando per internam quandam motionem exardescit anima in amorem Creatoris sui, nec iam creaturam ullam, nisi propter ipsum potest diligere. Quando etiam lachrymæ funduntur, amorem illum prouocantes, siue ex dolore de peccatis profluant, siue ex meditatione passionis **CHRISTI**, siue alia ex causa qualibet, in **DEI** cultum, & honorem recte ordinata. Postremò, consolatio quoque dici potest, fidei, spei, & charitatis quodlibet augmentum. Item lætitia omnis, quæ animam ad cœlestium rerum meditationem, ad studium salutis, ad quietem, &

pacem

pacem cum Domino habendam, solet incitare.

Quarta: Quod spiritualis, è contra desolatio vocari debet, quævis animæ obtenebratio, conturbatio, instigatio ad res infimas, seu terrenas: omnis denique inquietudo, & agitatio, siue tentatio trahens in diffidentiam de salute, & spem, caritatemque expellens. Vnde se anima tristari, tepescere, ac torpere sentit, & de ipsius DEI Creatoris sui clementia, prope desperare. Sicut enim consolationi opponitur desolatio, ita etiam, quæ ab vtraque oriuntur cogitationes, sunt inter se prorsus oppositæ.

Quinta: Quod tempore desolationis nihil deliberandum, aut innouandum est circa propositum animi, aut vitæ statum, sed in eis perseverandum quæ fuerant prius constituta, puta præcedente die, vel hora

conso-

consolationis : * Quemadmodum * cc
 enim, dum fruitur quis consolatione
 illa, quam diximus, non proprio suo,
 sed boni spiritus instinctu regitur ;
 ita, obuersante sibi desolatione, agi-
 tur à malo spiritu ; cuius instigatione
 nihil vnquam recte conficitur.

Sexta : Quod tametsi desolatione
 affectus homo priora sua consilia
 minime debet immutare ; expediet
 tamen prouideri, & augeri ea, quæ
 contra desolationis impulsus ten-
 dunt : qualia sunt ; insistere orationi,
 & meditationi, cum discussione sui,
 ac pœnitentiæ aliquid assumere.

Septima : Quod quamdiu premi-
 mur desolatione, cogitandum est,
 nos interim relinqui à Domino no-
 bis ipsis, probationis causa, vt per
 naturales quoque vires, insultibus
 inimici nostri obsistamus. Id quod
 possumus haud dubie, * assistente no- * dd
 bis iugiter præsidio diuino: licet tunc

nequa-

nequaquam sentiatur, eo quod feruorem pristinum charitatis Dominus subtraxerit; relicta nihilominus gratia, quæ ad bene operandū, & ad consequendā salutē, satis esse queat.

Octava: Quod hominem tentatione pulsatum, mire iuuat patientiæ seruandæ studium: vt quæ vexationibus huiusmodi proprie opponitur, & è diametro resistit.

Accersenda etiam spes est, & cogitatio, ad futuræ breui consolationis: si præsertim per sanctos conatus, in sexta regula signatos, desolationis impetus frangatur.

Nona: Quod causæ desolationis tres sunt præcipuæ. Prima, Quia propter nostram in spiritualibus studiis, seu exercitiis tepiditatem, atque acediam, consolatione diuina merito priuamur. Secunda: Vt probe mur quinam sumus, & quomodo in DEI seruitium & honorem, absque

præ-

præsente quodam consolationum, donorumque spiritualium stipendio nosmet impendimus. Tertia: Ut certi plane simus nostrarum virium non esse, vel acquirere, vel retinere feruorem deuotionis, vehementiam amoris, abundantiam lacrymarum, aut aliam quamlibet internam consolationem: sed omnia hæc gratuita esse DEI dona, quæ si vendicemus nobis, vt propria, superbiæ & vanæ gloriæ crimen, non sine salutis graui periculo, incursumus.

Decima: Quod fruenti homini consolatione, prospiciendum est, quo se pacto gerere poterit, desolatione deinceps occurrente: vt iam inde acrimoniam, & robur animi mature comparet, ad impetum eius reprimendum.

VNdecima: vt ille idem, affluente consolatione seipsū deprimat, ac

vilifa-

vilifaciat quantum potest; reputando secum, quam imbellis, quamq; ignauus esse apparebit, desolatione impugnante; nisi per gratiæ & consolationis diuinæ opem, cito subleuetur. Contra vero ille, quem desolatio molestat, æstimare debet cum DEI gratia, se posse plurimum, facileque aduersarios suos omnes deuiturum esse, dummodo in DEI virtute collocet spem suam, & animum suum corroboret.

DVodecima: Quòd hostis noster, naturam & morem muliebrem refert, quoad imbecillitatem virium, & animi peruiaciam. Nam sicut fœmina cum viro rixans, si hunc conspexerit, erecto & constanti vultu ~~prospicit~~, abiicit illico animum, ac terga vertit: si vero timidum, fugacemque esse animaduertit, in extremam surgit audaciam, & illum ferociter inuadit: Itidem consuevit

dæmon

dæmon animo & robore plane destitui, quoties spiritualementem athletam, corde imperterritum, ac fronte ardua tentationibus videt reluctari: Sin autem trepidet, ad primos impetus sustinendos, & quasi animū despondeat, nulla est bestia super terram, inimico illo tunc efferatior, acrior, & pertinacior in hominē, vt cum pernicie nostra, malignæ, obstinatæque mentis suæ desiderium adimpleat.

Decima tertia: Quod idem inimicus noster morem insequitur nequissimi cuiuspiam amatoris, qui puellam, honestorum parentum filiā, vel vxorem viri alicuius probi, volens seducere, summo opere procurat, vt verba, & consilia sua occulta sint; nilq; reformidat magis ac ægre fert, quàm si puella patri suo, vel vxor marito, illa patefaciat, cum sciat hoc pacto de votis, & conatibus suis actū esse. Ad eundem modum obnixe sat-

agit diabolus, vt anima, quam circumuenire cupit, ac perdere, fraudulentas suas suggestiones teneat secretas. Indignatur vero maxime, & grauissime cruciatur, si cui, vel confessionem audienti, vel spirituali homini, molimina sua detegantur, à quibus ita excidere se funditus intelligit.

Decimaquarta: Quod solet etiam aduersarius imitari aliquem belliducem, qui obsessam arcem expugnare, atque deprædari cupiens, explorata prius natura, & munitio-
ne loci, debiliorem partem aggreditur. Sic nimirum & ille circuit animam, & callide inquit, quarumnam virtutum præsiis, moralium scilicet, aut theologicarum, ipsa vel munita, vel destituta sit: eaque potissimum parte machinis omnibus admotis irruit, ac subuertere nos sperat, quam in nobis minus cæteris

firma-

firmatam, custoditamque esse præ-
uiderit.

*REGVLÆ ALIÆ VTI-
les ad pleniorẽ spirituum discretio-
nem, & secunda hebdomada po-
tissimum conuenien-
tes.*

PRIMA est: Quod proprium est
DEI, & Angeli cuiusque boni, ve-
ram infundere spiritualem læti-
tiam animæ, quam mouent, sublata
tristitia, & perturbatione omni, quã
ingessit dæmon; cum hic è contra-
riõ, sophisticis argumentis quibus-
dam, veri speciem præ se ferentibus,
lætitiã illam in anima repertam,
oppugnare soleat.

SECUNDA: Solius est DEI, consolari
animam, nulla præcedente conso-
lationis causa; cum sit hoc proprium
Creatoris, suam ingredi creaturam,